

ner for den Søfarende, besøgt af saa Mange som muligt; thi der kan ingen Søfarende komme ind i Havnen, uden at derved en Besøgelse fremkommer i Byens Beshæftigelse, ved Losning, Ladning, og ved den Omsætning, som derved fremskyndes, uden at Communien deraf har væsentlige Fordele. Men jeg seer derfor heller ikke, hvorfor en Commune skal fordrø at være stillet paa et andet Standpunkt end Næringsdrevende i Almindelighed, end alle de Erhverv, som begrunde en Næringsindtægt. Naar Rejsende komme til fremmede Steder, saa blive de ofte anholdte eller opfordrede af Udsendinge til at søge dette eller hiint Herbergeersted, og man har sandelig ikke nødvendig at betale Alletligheden for at blive lodset derhen. Man vil maaskee derefter møde mig med den Consequents, at saa skulde der i det Hele taget heller ikke ved Havne finde nogen som helst Lodsaafgift Sted, og det var vist ogsaa i sig selv det Rigtige, men det Spørgsmaal foreligger ikke her til Afgjørelse. Derimod skal man heller ikke opstille det heelt modsatte Princip, at der skal erlægges en Afgift af dem, som ikke ville benytte Beiledningen, og fordrø, at de Skibsførende, som meget godt kunne finde Bet indtil Grenaa, desuagtet skulle erlægge en Afgift til Grenaa Commune. Sagen har derfor ikke blot den Betænkelse ved sig, som ved tidligere Leilighed er udhævet, at det i sig selv er en Tvang, hvorom her er Tale, og at man i Almindelighed ikke ønsker Tvang, sølgelig heller ikke her i det specielle Tilfælde, men den har for mig den mere overveitende Betænkelse, som jeg har tilladt mig her at fremsætte, og som jeg beder den ærede Forsamling at holde sig for Die. For Skibsfarten i Almindelighed er det hele nærværende Spørgsmaal maaskee ikke af saa synderlig praktisk Betydning, thi det er, navnlig for større Skibe, ikke saa let at løbe ind til Grenaa uden Lod; men der er en Classe af Skibsførere, som fare paa Kysterne, og som ere saa vel kjendte med dem, at de selv kunne afgive meget gode Lodfer, og dette er navnlig den meest uformuende Deel af Skibsførerne, saa at det dog virkelig er ubilligt, at man netop vil have dem til at bidrage til en Lodses Indtægter, uden at de benytte ham.

Her var Tale om et Lodferi langs med Kysten, som ikke kunde henføres under nogen bestemt Commune — og deri er det egentlig, at Lodferierne stiftede deres største Nytte —, saa var det en anden Sag; men et Lodferi, som fører ind i en bestemt Havn, kan umulig henføres derunder. Jeg troer derfor, at der er aldeles overveitende Grunde til at forkaeste Forslaget. Skulde det senere vise sig, at Communien ikke kunde overkomme at supplere — om det forresten gjøres fornødent, thi det maa da ogsaa Praxis først udvise — de Indtægter, som Lodsen behøver for at komme ud af det der paa Stedet, saa er der jo altid Leilighed, og saa kan det egentlig først være Anledning for Communien til at komme med et Krav til Staten eller et Krav paa Andre i videre Omfang til at yde en Hjælp med til at Lodsen kan existere, og saa er der ogsaa fra Statens Side en anden Udvei dertil, nemlig af de almindelige Statsindtægter at bidrage en lille Skjærv til denne Udgift; men før dette skeer, forekommer det mig ikke, at man skal understøtte, hvad der her kun fremtræder som et i mine Dine meget uheldigt og høist forkasteligt Forsøg.

Schæring: Naar den ærede Rigsdagsmand, som nys talte, sagde, at naar man søger et Bertshuus paa et fremmed Sted, betaler man ikke Lodspenge for at komme derhen, saa troer jeg, at han tager feil — jeg har idetmindste betalt mange Lodspenge, for at finde Bertshuse i fremmede Byer (Latter) —, men det, som det egentlig her dreier sig om, det er at faae afgjort, hvorvidt en Byes Havn kan betragtes alene som en Communeindretning, og hvorvidt den Afgift, som her er Tale om, er Andet end en Tilladelse for Grenaa Havn til at have en Afgift af de Skibe, som søge ind til den. Det forekommer mig, at man i det Hele taget maa indrømme, at en Havn har en dobbelt Betydning. Den er for endeel af Vigtighed for Staten, skjøndt jeg meget gjerne vil indrømme, at den i det Væsentligste er vigtig for Communien, men den er dog vigtig for Staten i den Grad, at man maaskee endog ved mange Leiligheder vilde kunne ansee sig berettiget til at paatvinge Communien Udgifter, for at holde sin Havn i en vis Stand. Er man først enig om, at enhver Stat har en